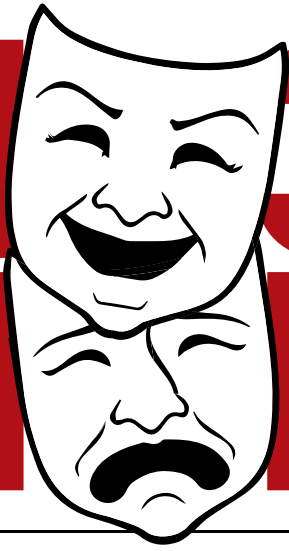

ПОЗОРИШНЕ НОВИНЕ

СЕПТЕМБАР 2023.

ГОДИНА XIX, БРОЈ 162

www.narodnopozeriste.rs

ИЗДАЈЕ НАРОДНО ПОЗОРИШТЕ У БЕОГРАДУ

ОТВАРАЊЕ 155. СЕЗОНЕ НАРОДНОГ ПОЗОРИШТА У БЕОГРАДУ

1. ОКТОБАР | 19.30
Велика сцена

1. ОКТОБАР | 20.30
Сцена „Раша Плаовић“

П.И. ЧАЈКОВСКИ

КОРЕОГРАФ
КОНСТАНТИН КОСТЈУКОВ

ЛАБУДОВО ЈЕЗЕРО

Ђорђе Косић

Успаванка за Алексију Рајчић

редитељ
Југ Ђорђевић

композитор
Невена Глушица

155
ГОДИНА БАЛЕТА

У СУСРЕТ НОВОЈ СЕЗОНИ:
СВЕТИСЛАВ ГОНЦИЋ, УПРАВНИК НАРОДНОГ ПОЗОРИШТА

Достојни следбеници својих претходника

вечери, започећемо нову сезону на Сцени „Раша Плаовић“.

С обзиром на то да смо још увек у години у којој прослављамо веома значајан јубилеј – сто година Балета Народног позоришта, овогодишњу 155. сезону отварамо сутра увече на Великој сцени „Лабудовим језером“, једним од највећих класичних балета, који се после неколико година враћа на редован репертоар. Тај јубилеј, као и Награда Стеријиног позорја за најбољу представу која је припала „Успаванки за Алексију Рајчић“, догађаји су који су неспорно обележили текућу годину. У прилог томе говори и чињеница да је Народно позориште освојило на Позорју то престижно признање. Управо с том представом, која је, уједно, и наш најнаграђиванији наслов у протеклој сезони, исте

Ми, као национални театар, имамо задатак да уважимо уметничке концепте који представљају смер државне културне политике, а да истовремено достојно потврђујемо наш идентитет. И у наредном периоду наставићемо да слушајемо потребе публике и да, кроз представе, трагамо за одговорима на питања које поставља ово време. Наставићемо и даље, да у сва три сектора, негујемо класику. Враћањем „Лабудовог језера“, на балетском репертоару поново имамо највеће класичне наслове. У сваком од сектора веома пажљиво планирамо своје будуће кораке; истовремено се бавимо ревитализацијом, али стално истражујемо и нове могућности. Што се тиче сектора Дrame и ту ћемо се, наравно, бавити неким од великих дела не само светске класичне литературе, него и домаће. Наиме, следећу годину посветићемо Браниславу

Нушићу, поводом 160. година од рођења. Његово „писмо“ је веома деликатно ткиво. Нушић је писао у рефлексји свог доба и друштвених девијација, а наша је обавеза да то препознамо у садашњим околностима приближавајући га овом времену.

С друге стране, када је реч о вануметничким активностима, и ту нас очекују разни изазови. Подсећам да смо у претходном периоду остварили бројне позитивне резултате који су у вези са инвестиционим одржавањем и унапређењем услова рада и боравка у згради као што су: прелазак на даљинско грејање, сређивање водоводног система, обнова фасада зграде, реконструкција гледалишта Велике сцене...

Следећу годину, у том смислу, посветићемо сређивању комплетног водоводног система Народног позоришта и на тај начин подићи ниво безбедности и сигурности тих система који су поприлично дотрајали.

Такође, бавићемо се и процесом, започетим у претходној сезони, подмлађивања и ревитализације кадрова не само у уметничким секторима где смо запослили десетак младих људи, него и у осталим секторима националног театра.

У претходном периоду потписали смо и неколико значајних Споразума о сарадњи (Национални драмски театар Русије „Александрински“ из Санкт Петербурга, Национална опера Букурешт из Румуније, Национална опера и балет у Софији) и покренули стратешку културну сарадњу кроз платформу „Театар Отворени Балкан“ која подразумева позоришну сарадњу између Србије, Албаније и Северне Македоније у области драме, опере и балета. У том смислу, настављаћемо и даље наше активности у правцу што снажнијег повезивања са најважнијим националним културним институцијама не само региона, него

и шире. Ових дана имали смо веома успешно гостовање у Александринском театру, најстаријем националном позоришту Русије, где смо две вечери, пред распредом салом, са дивном глумачком екипом, играли Толстојев „Рат и мир“ у режији Бориса Лијешевића.

Верујем да је велики број квалитетних представа које смо у међувремену урадили, веома добар показатељ да смо на правом путу и искрено се надам да ћемо и истрајати на њему.

Народно позориште, желим то још једном да поновим, је старије од свих нас. У својој вертикали догађања има веома богат пут кроз историју. Ми смо ту да подржимо ту вертикалу и да стално имамо на уму да су на нашој сцени стварали многи велики, незаборавни уметници чија су имена уткана не само у историју Народног позоришта, него и у историју Србије. Ми, данас, када радимо своје активности, треба да будемо достојни тих људи зато што су они направили основу на којој ми сада овде постојимо и настављамо њихову причу. Дакле, ми не смејемо и не треба да будемо таоци било чијих личних интереса, него треба да радимо за добробит сцене Народног позоришта и да, радећи тако, будемо достојни оних људи који ће доћи после нас.

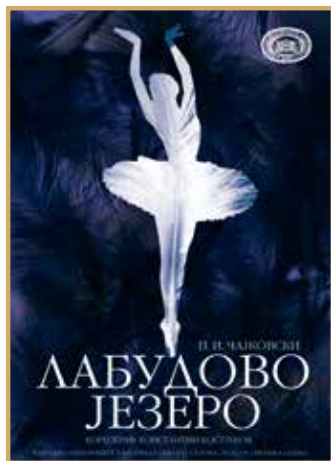
СУТРА ПОЧИЊЕ 155. СЕЗОНА НАРОДНОГ ПОЗОРИШТА У БЕОГРАДУ

Завесу дижу „Лабудово језеро“ и „Алексија“

Народно позориште у Београду, 1. октобра, званично почиње нову сезону, 155. по реду, двома представама; на Великој сцени, у пола осам, завесу ће подићи бисер класичног балетског репертоара „Лабудово језеро“, док ће сат времена касније, у 20,30 часова, на Сцени „Раша Плаовић“ бити изведена „Успаванка за Алексију Рајчић“.

У „Лабудовом језеру“ Петра Иљича Чајковског (према Маријусу Петипу и Леву Иванову) у кореографији и режији Константина Костјукова, у главним улогама наступиће Татјана Татић и Јовица Бегојевић. Биће то прво извођење овог балета после скоро четворогодишње паузе.

Костјуков је урадио класичну верзију чувеног наслова, док је костимограф и сценограф - прослављени италијански модни креатор, Ренато Балестра (1924-2022), унео читав спектар боја захваљујући којима магична балетска прича визуелно изгледала као у некој бајци, без освр-

тања на историјски тренутак.

Најновија поставка овог балета, пета у историји Народног позоришта, премијерно је изведена 2. јуна 2019. године.

У представи учествује целокупни ансамбл Балета и Оркестар Народног позоришта у Београду, под диригентском управом Александра Којића.

Суштину овог антологичког дела, за које Чајковски није ни претпостављао да ће постати езотеричан, магичан, снажно експресиван

и најигранији балет у историји, чине заклетва као искушење љубави и преваре, сазревање кроз одлуке, људско двојство, лукавост, жртвовање, сједињавање у фиктивној смрти и апотеоза идеалној љубави.

Та прича, о девојци која је злим чинима претворена у лабуда, добро је позната љубитељима балета широм света. Чаролија коју је на њу бацио зли чаробњак Ротбарт може нестати само ако сретне човека који ће је заувек волети и љубити. Једне ноћи рађа се љубав између Одете и младог принца Зигфрида. Принц, очаран њеном лепотом, куње се у вечну љубав. Током рођенданске забаве, Зигфрид тугаљиво размишља о својој лабудовој принцези. Међутим, његову тугу прекида долазак Ротбарта и његове кћерке Одиле која, обучена у црно, изгледа попут принчеве вољене. Зигфрид забуну изјављује љубав погрешној девојци...

Представа „Успаванка за Алексију Рајчић“, по тексту Ђорђа Косића, у режији Југа Ђорђевића, биће први драмски наслов изведен у новој

сезони. На Сцени „Раша Плаовић“, од 20:30 часова, у том комаду чудесне лепоте у којем се преплићу елементи традиционалног и брехтовског театра наступиће Вања Ејдус (Алексија Рајчић), Ива Милановић, Новак Радловић (Хоровође) и Сара Ристић, Невена Милошевић, Вера Зечевић, Младен Лукић, Горан Милошевић и Данијела Милошевић (Хор).

Представа, коју је Народно позориште у Београду урадило у копродукцији са Стеријиним позорјем и Фондацијом „Нови Сад – Европска

престоница културе“ 2022, премијерно је изведена 30. априла прошле године на Сцени „Раша Плаовић“.

Насловна јунакиња је фиктивна личност, а млади писац инспирацију за причу нашао је у књизи Милутина А. Поповића из 1898. године „Затворенице - Албум женског одељења Пожаревачког казненог завода“.

Судбина Алексије Рајчић је да у судару са неслободом у сваком смислу долази до злочина као јединог излаза и до затвора као неког, парадоксално, простора слободе. Она је фигура која представља све жене које су у сличној позицији и данас и у историји.

Представа је у међувремену освојила бројна признања укључујући и пет Стеријиних награда освојених у јуну ове године на 68. Стеријиним позорју, најзначајнијој позоришној манифестацији у нашој земљи - за најбољу представу, за најбоље глумачко остварење, за оригиналну сценску музику и за сценски говор.

фото: В. Микача

IN MEMORIAM: ЈАГОШ МАРКОВИЋ (1966-2023)

Велики владар и сцене и маште

Јагош Марковић, стални редитељ Народног позоришта у Београду и један од најистакнутијих српских позоришних редитеља, као и читавог региона, преминуо је 22. септембра у 57. години.

Марковић, аутентичан и даровит стваралац, који није подилазио диктатима трендова и који је својим јединственим рукописом стварао позоришна чуда набијена енергијом, маштом, духовитошћу и вишим поетским истинама, рођен је 22. јуна 1966. године у Подгорици.

Режију је дипломирао на Факултету драмских уметности у Београду 1987. године, у класи проф. Борјане Продановић и Светозара Рапајића.

У Народног позоришту у Београду, чији је стални члан постао 2008. године, режирао је најзначајније наслове светске и домаће

класике - „Учене жене“, „Хасанагинуцу“, „Госпођу министарку“, „Покондирену тикву“, „Др“, „Антигону“, „Ожалошћену породицу“, „Магбета“, као и опере „Пепелуга“ и „Фигарова женидба“.

Последњи комад који је поставио у свом матичном позоришту била је „Урнебесна трагедија“ Душана Ковачевића, премијерно изведена с великим успехом 15. маја ове године.

По правилу, његове представе су дуговечне, хваљене, играју се увек пред препуном салом и прослављају национални театар на међународним гостовањима.

Такође, представе у његовој режији, проткане су јаким емоцијама које су дочаране узбудљивом и гласном музиком и сценским ефектима који се дуго памте.

У другим театрима у земљи и иностранству режирао је више од педесет представа. Међу најзначајније убрајају се: „Ромео и Јулија“, „Кате Капуралица“, „Декамерон дан раније“ (Народно позориште Сомбор), „Лукреција илити Ждеро“ (Позори-

ште на Теразијама), „Скуп“, „Богојављенска ноћ“, „Говорница“, „Уображени болесник“, „Тако је ако вам се тако чини“, „Врат од стакла“, „Путујуће позориште Шопаловић“ (Југословенско драмско позориште), „Породичне приче“, „Господа Глембајеви“, „Јесења соната“ (Атеље 212), „Галеб“, „Филумена Мартурано“ и опера „Кармен“ (ХНК Ивана пл. Зајца), „Лукреција о бимо рекли Пожерух“ (Ријечке летње ноћи), „Учене жене“ (ХНК Сплит), „Чарапа од сто петљи“, „Блуз за Месију“, „Дивље месо“ (Београдско драмско позориште), „Зора на истоку“, „Наши синови“, „Свињски отац“ (Звездара театар), „Хасанагинуца“ (Центар за културу Тиват), „Тартиф“, „Хекуба“ (Црногорско народно позориште)...

У чувеном шведском Краљевским позоришту „Драматен“, поводом јубилеја тог театра, режирао је 2008. године Стриндбергову „Краљицу Кристину“.

После распада Југославије, био је први српски редитељ који је радио на Дубровачким летњим играма („Ромео и Јулија“, 2014.)

Добитник је више од педесет струковних, фестивалских и држав-

них награда међу којима су: Награда „Бојан Ступица“, Награда ослобођења Београда, Тринаестојулска награда, Награда „Мића Поповић“, Награда за свекупан допринос стваралаштву Црне Горе, Награда града Београда, Награда града Подгорице, Стеријина награда, неколико награда „Златни ћуран“, „Ардалион“...

У среду 27. септембра, у предпозоришним часовима, на Великој сцени, у достојанственој атмосфери, пред препуним гледалиштем, од Марковића су се дирљивим и бираним речима опростили управник Народног позоришта у Београду Светислав Гонцић, управница ЈДП-а Тамара Вучковић, управник БДП-а Југ Радивојевић, академик Душан Ковачевић, првак Дrame Народног позоришта Небојша Дугалић, редитељ Борис Лијешевић, првакиња Дrame Народног позоришта Радмила Живковић и уметничка директорка Дrame Народног позоришта Молина Удовички Фотез.

„Дошао је изненада и својим талентом освојио позориште, а онда нас је тако изненада и напустио. Као у некој његовој представи. По свом

таленту био је Моцарт, али је био и Цезар по свим позоришним просторима које је освојио... Велики дечак у свету, можда, погрешно одраслих. Велики владар и сцене и маште. Свој, само свој. Неупоредив. Код Јагоша је позориште било страст, до последњег атома снаге, до последњег даха. Код Јагоша је позориште било уметност, она истинска која понекад не може речима да се опише, која се осећа у срцу као велика, права и непоновљива. Од имена постао је одредница – Јагошева представа, Јагошева естетика, Јагошев глумац, Јагошева емоција... Када кажемо Јагош, мислимо на љубав, вечну љубав... Његова уметничка душа је сада део свих нас. Овде, у његовом Народног позоришту, Јагош Марковић ће постојати заувек. Слава му увек била његова сапутница. Слава му и данас, сада када одлази, да би заувек остао међу нама. Нека ти је светао пут, драги наш Јагоше“, поручио је Светислав Гонцић.

Јагош Марковић је сахрањен истог дана, у Алеји заслужних грађана на Новом гробљу у Београду.

■ М.Б. ■

IN MEMORIAM: ПРИМАДОНА МИЛКА СТОЈАНОВИЋ (1937-2023)

Оперска дива светског реномеа

Отишла је једна од највећих. Милка Стојановић, некадашња првакиња Оперe Народног позоришта у Београду, једна од најпризнатијих српских уметница која је наступала и на најзначајнијим светским оперским сценама. Тог 1. септембра, напустила нас је тихо и отишла међу анђеле, код свог вољеног Жиће. У Алеју заслужних грађана на Новом гробљу. Рођена је 13. јануара 1937. године у Београду. Студирала је светску књижевност и истовремено похађала студио Зденке Зикове у родном граду, а потом се усавршавала код звезде Метрополитен опере Зинке Кунц и професора Ди Луга у студију Миланске скале.

Као веома млада певачица, на сцени Народног позоришта у Београду триумфално је дебитовала у марту 1960. године као Амелија у Вердијевој опери „Бал под маскама“.

Испраћена је овацијама, уз узвике „Браво“ и „Аванти, Милка“, привукавши пажњу раскошним талентом и огромним потенцијалом који је и публику и критику ујединио у ставу да је на српском опер-

ском небу рођена нова звезда.

Осим у Народног позоришту чији је стални члан, уз неколико прекида, била све до пензионисања 1993. године, ова вансеријска уметница наступала је у свим, најчувенијим оперским кућама широм Европе и света - у Минхену, Хамбургу, Франкфурту, Салцбургу, Цириху, Лозани, Ослу, Копенхагену, Хелсинкију, Риму, Венецији, Болоњи, Сиракузи, Мадриду, Барселони, Валенсији, Единбургу, Солуну, Атини, Петрограду, Кијеву, Одеси, Казању, Софији, Прагу, Братислави, Будимпешти, Букурешту, Анкари, Каиру, Каракасу... Неколико година била је члан чувене Метрополитен опере у Њујорку, као и Бечке државне опере, Оперe Западног и Источног Берлина, московског Бољшој театра и Велике државне опере у Келну.

Њен веома богат репертоар обухватао је главне сопранске улоге у Вердијевим операма „Аида“, „Трубадур“, „Бал под маскама“, „Отело“, „Набуко“, „Дон Карлос“, „Моћ судбине“, „Травијата“, „Атила“, „Симон Боканегра“, „Сицилијанске вечери“, затим у Пучинијевим делима „Тоска“,

„Мадам Батерфлај“, „Бодеми“ и „Турандот“. Такође је тумачила главне сопранске улоге у опери Винченца Белинија „Норма“, Понкиелијевој „Ђоконди“, Масканџијевој „Кавалерији рустикани“, Чилевој „Адријани Лекувер“, Моцартовој „Фигаровој женидби“, Хендлвом „Цезару и Клеопатри“, Бетовеновом „Фиделију“, Вагнеровом „Лоенгрину“, Сметаниној „Проданој невести“, „Пиковој дами“ Петра Иљича Чајковског, Бородиновом „Кнезу Игору“, „Борису Годунову“ Модеста Мусоргског као и солистичке партије у Вердијевом „Реквијему“ и Бетовеновој „Миси Солеминос“.

Добитница је многобројних

престижних признања - Октобарске награде града Београда за улогу Елзе у „Лоенгрину“, две Награде Народног позоришта за улоге у операма „Травијата“ и „Атила“, Награде Народног позоришта за животно дело, „Печата Народног позоришта“, четири Спомен-гласете града Београда, Изузетне Вукове награде, Награде „Златна лира“ Савеза композитора Југославије, као најуспешнији уметник у свету и код нас у четворогодишњем периоду.

Наградом „Golden Voice“ (Златни глас) часописа „Opera News“ у Њујорку, публика и јавност Америке сврстали су нашу оперску диву, заједно са сопраном Ренатом Тебалди и тенорима Мариом дел Монаком и Бењамином Ђилијем, међу четири најлепша гласа света. То је једно од најзначајнијих признања у српској и југословенској оперској уметности.

Такође, Међународни биографски центар у Кембриџу чак два пута, 2007. и 2017. године, уврстио је Милку Стојановић у сто највећих музичких уметника света, а 2011. у сто највећих професионалаца света. То су јој, како је пре две и по године била признала

у великом интервјуу за „Позоришне новине“, једне од најдражих награда које је добила, а издвајају се по томе што се додељују само одабраним уметницима који су у својој професији оставили огроман траг и остварили значајан утицај не само на локалном и националном, него и на међународном нивоу.

Наступала је са најзначајнијим именима оперског света: Паваротијем, Домингом, Мариом дел Монаком, Корелијем, Николајем Гедом, Бергонзијем, Рајмондијем, Гизуровим, Титом Гобијем, Чесареом Степијем, Серенијем... као и са најчувенијим диригентима: Мехтом, Сантијем, Гарделијем, Патанеом, Адлером, Сваровским...

Била је у дугогодишњем браку са чувеним српским оперским уметником Живаном Сарамандићем (1939-2012).

У суботу 14. октобра, у 12 часова, на Великој сцени, биће одржано „Сећање на примадону Милку Стојановић“. Тог дана, бићемо у прилици да се још једном сетимо ове јединствене и непоновљиве уметнице.

■ М.Б. ■

ИНТЕРВЈУ: ЕГОН САВИН, РЕДИТЕЉ ПРЕДСТАВЕ
„ЛУТКА СА КРЕВЕТА БРОЈ 21”,
ПО ТЕКСТУ ЂОРЂА ЛЕБОВИЋА

Конц-логори су сумрак људске цивилизације

Још од давне 1991. године, када је с великим успехом дебитовао у Народном позоришту у Београду Ростановим „Сираном де Бержераком“, редитељ Егон Савин сваком наредном представом на нашој сцени, али и где год да је режирао, успостављао је још више естетске стандарде и померао постојеће границе уметничког израза. Већ наредне године уследила је инсценија Стеријиног ремек-дела „Кир Јања“, а неколико сезона касније још једног чувеног дела „оца српске драме“

Цео живот сам се трудио да правим представе које су, наравно, уметнички вредне, а које публика жели да гледа више пута. То је мој идеал у позоришту и њему стремим.

– „Покондирена тиква“. Ређали су се, потом, „Демон“ Исака Башевича Сингера, па „Стање шока“ Сема Шепарда, „Дервиш и смрт“ Меше Селимовића, Нушићев „Покојник“, Молијеров „Мизантроп“, Симовићево „Чудо у Шаргану“, Деведесете“ младог Горана Миленковића и, пре две године, „Вуци и овце“ А.Н. Островског. За своју дванаесту режију у Народном позоришту, изабрао је драму Ђорђа Лебовића „Лутка са кревета број 21“ коју већ извесно време спрема са сјајном глумачком и сарадничком екипом. Премијера је планирана за 17. октобар на Сцени „Раша Плаовић“, а у подели су Никола Ристановски (Емил Грабнер), Зорана Бећић Ђорђевић (Вилма Рајнер Јелинек) и Петар Стругар (Јелинек). Сценограф је Весна Поповић, костимограф Јелена Стокућа, док о сцен-

ском говору брине Љиљана Мркић Поповић.

Ово ће бити Ваша прва режија неког Лебовићевог комада и прва поставка „Лутке са кревета број 21“ у Београду. Који су били основни разлози да радите ту психолошку драму написану 1968. године и која је, у међувремену, на српским позоришним сценама имала свега пет поставки – у Суботици, Зајечару, Ужицу, Вршцу и Новом Саду?

Постоји, наравно, више разлога. Ја сам унук логораша, тако да имам и личне разлоге да радим

Лебовића, једног од најзначајнијих српских драмских аутора, писаца који је после Другог светског рата у нашу драмску књижевност унео фактографски стил. Тридесет чланова фамилије мог оца, убијено је у логорима НДХ-а – Јадовном и Јасеновцу. Те приче су ме пратиле још од раног детињства. Не много, али сасвим довољно да се урежу у биће и прате цео живот. За мене је тема конц-логора, од 1933. до 1944. године, најневероватнији период у историји људске цивилизације. Притом, невероватно је да се нешто тако страшно, нељудско, што нема никакве везе са хуманошћу и што никада не сме да се заборави, десило у централној Европи, у цивилизованом свету. Нажалост, ми данас живимо у времену где се конц-логори заборављају, што намерно, што ненамерно. Усуђујем

се рећи да се те приче о њима чак и потискују. Нарочито од почетка деведесетих година када је кренула активна ревизија историје, поготово тог периода Другог светског рата у целој Европи, па чак и у Србији. Дакле, што се тиче овог комада, реч је о једној теми која превазилази позоришне изазове и мотиве. То је тема која се мора, с времена на време, радити, приказивати...

Лебовић у „Лутки са кревета број 21“, као и у свом најпознатијем делу „Небески одред“, говори о животу у концентрационим логорима из Другог светског рата, али из угла судбине жена које су биле одабране да служе за забаву војника нацистичке Немачке. Конкретно, у овој истинитој причи чија се радња дешава две деценије после завршетка рата, Вилма, бивша логораша „Куће лутка“, треба да сведочи на суђењу СС официру, некадашњем команданту логора Емилу Грабнеру...

Вилма треба да одбије, односно да потврди исказ који је о њему дала после Другог светског рата. С друге стране, он је упозорава на све последице јавности тог случаја. Пре свега, како ће средина гледати на логорашу која је била присиљена да у логору игра улогу проститутке и да прима свакодневно од 20 до 40 војника, само да би сачувала свој живот. Уверена да је средина неће у потпуности одбацити, али, исто тако уверена и да ће је њен муж у сваком случају заштитити и подржати, она инсистира на томе да Грабнера, ипак, пријави истражним органима. Међутим, Вилма

није знала да је он жив. Грабнер настоји да је на сваки начин корумпира, да га не пријави. У међувремену, када се појави и Вилмин муж, доктор Јелинек, почиње још једна подједнако комплексна драма. Дакле, она има породицу и сада је у ужасној дилеми – да ли се одрећи апсолутно свега и, ипак, пријавити злочинца, јер је у конц-логору Аушвиц убијено око четири милиона људи, а он је у њему био командант. Занимљиво је да се баш ниједан немачки официр никада није супротставио наређењима која је добијао за ликвидацију. У овој савременој трагедији, Вилма је трагичка хероина. Она ће или страдати или издржати ту огромну дилему. Овог тренутка, док радимо интервју, (месец дана пре премијере, прим. аут.) ја то још увек нисам решио.

У сваком случају, Вилма нема много опција?

Њој не преостаје ништа друго него самоубиство, јер су јој се срушили сви светови. Друга опција је да се врати својој породици без да они сазнају да је била у „Кући лутка“ – дакле, одбиће да сведочи. Трећа могућност је да СС официра, ипак, пријави властима које га прогањају и макар мало искупи тај огроман злочин којем је сведочила четири године у логору у Аушвицу.

Људи, попут ње, који преживе такве језиве трауме, скоро никад не успеју да се опораве?

Вилма је одређена том судбином. Не само да је оштећена, него је и одређена, дефинисана. Зато никада неће моћи да се ослободи те трауме. Она је и две деценије после рата – логораша. Про-

сто је немогуће ослободити се тог искуства. Есесовац Грабнер је један обични, банални, мали човек који се брани тако што каже да је извршавао наређења. Сви су нацисти извршавали нечија наређења. Готово сви су били у ситуацији да бирају. Они су изабрали да убијају. Нису пружили отпор том зверству. С друге стране, Вилмин супруг, необично је битан за расплет комада. Он има неко партизанско искуство и ствари поставља у моралне категорије. Е, сад, то је тај послератни пароласки морал којим се лако изговарају осуде; људи се лако шаљу у затворе, олако им се одређују тешке казне. Јелинек има, заиста, један одређени морални интегритет. Дакле, у моралном смислу је узоран, али толико узоран да то нема никакве везе са животом. Није ни свестан своје драме. Он је заправо, гледано са стране, лажни човек. Човек који поставља неке генералне принципе изнад непосредног искуства и, на крају крајева, способности да покуша да разуме ситуацију у којој су се налазили логораша.

Представе у Вашој режији, осим несумњиве уметничке вредности, одликује и снажан ауторски печат. У „Лутки са кревета број 21“ потписујете и адаптацију овог комада. Грабнер више није адвокат, већ службеник. Зашто?

Адвокат има, ипак, контакт са законом и мислим да би морао имати каква-таква морална начела, а један службеник који се осећа као мали шрафичић у том великом механизму злочина је неко ко уопште нема грижу савести. Емил је то, сам са собом, рашчистио као запослење које је имао једно време. Истина, као СС официр, припадао је Нацистичкој партији. Значи, у одређеном тренутку у животу прихватио је идеологију те партије која је била експлицитно нехумана. Хана Арент, пишући о том нацистичком злу, говори и о његовој баналности. Ти људи апсолутно немају никакву мржњу, али немају ни самомржњу. Они су потпуно неки медиокритети који су се водили личним интересом. Нажалост, такве случајеве имамо и данас. Људи улазе у разноврсне партије из интереса, не из уверења. Улазе и ради личног напредовања, богаћења, ради неког осећања моћи...

Лебовић се у овом комаду бави темом ретрауматизације. Она некад може да донесе страшније психолошке и емотивне последице од прве трауме...

То је просто тако. Претпостављам да сви људи имају тенденцију да потисну ружна, а нарочито неподношљива искуства, да их забораве. Када их неко подсети

на то, када се та сећања врате, она су јача од непосредног искуства. То је једно стање беспомоћности, зато што, у овом случају, двадесет година после не можете променити ништа. Можеш само отрпети бол, болно сећање на догађаје, тако да је то нешто што сваки човек има у свом искуству. Тек кад прође време, човек покушава да разуме и прихвати оно неприхватљиво. То је велика борба са самим собом и она се ретко кад заврши успешно. Можда, уз помоћ психотерапије, али најчешће је то, и даље, потискивање уз помоћ таблета, алкохола...

На почетку разговора казали сте да живимо у времену где се конц-логори заборављају. Иако је прошло пуних 78. година од завр-

Давне 1992. године, у Народном позоришту, поставили сте с великим успехом још једну представу која је, као и „Дервиш и смрт“, веома брзо стекла статус култне. Реч је о Стеријиној комедији „Кир Јања“ са маестралним Предрагом Ејдусом у насловној улози, која је била на репертоару чак 26. сезона, све до његове смрти 2018. године, са укупно 237 извођења...

Чим ми неко помене „Кир Јања“, одмах се, наравно, сетим Пеце Ејдуса. И дан данас улазим у позориште у нади да ћу га срести. Некако, и даље, не могу да се навикнем да је заувек отишао. Пеца је био мој драги пријатељ и сарадник. Био је феноменалан глумац, интелектуалац, боем, човек који је разумевао све... Нема те тамне стране људске личности коју он није истражио. И то се видело у његовим интерпретацијама великих улога. Имао је огромну интуицију, искуство и велику енергију и захваљујући томе проба са њим увек су трајале много краће. Заједно смо направили пуно дивних улога и представа. Нисам веровао да ће толико да ми недостаје.

шетка Другог светског рата, он је и даље поприлично присутан у нашим животима. Наиме, „симболи смрти“ из тог периода, нажалост, све чешће поново постају симпатични, допадљиви, инспиративни...

Људска природа је непроменљива. Да ли је човек иманентно зао? Ја не могу на то да пристанем. Ја верујем да су масе индоктринирани, да они који започињу ратове, изазивају их, воде... имају од тога одређени интерес. На крају крајева, цео Холокауст је био једна велика пљачка. Ја мислим да су разлози крајње рационални. Ту нема ништа ирационално. Нарав-

но, увек има садиста. Садизам је нешто што једноставно постоји. Али, мислим да то није разлог да се убије шест или двадесет милиона људи. Дакле, понављам, реч је о једној великој пљачки, рађеној из одређене похлепе и одређеног материјалног интереса.

Ваше представе, концентриране у жив, узбудљив и модерни редитељски опус, отварају нове перспективе српском позоришту и снажно утичу на његову припадност европском оквиру театра, а једна од њих, свакако је и „Дервиш и смрт“. Овај комад (урађен према истоименом роману Меше Селимовића, у драматизацији Борислава Михајловића Михиза, премијерно изведен 27. децембра 2008. године) и даље се, дакле деценију и по касније, игра пред препуном салом. До сада је имао укупно 132 извођења. Без сумње, успех вредан сваког поштовања, с обзиром на то да је реч о тродном позоришту у којем се на Великој сцени, осим драмских, изводе и оперске и балетске представе...

Било је велико задовољство радити ту представу. То је био један комплексан редитељски поступак. Сличан сам применио у „Млетачком трговцу“; реч је о потпуној промени контекста, али таквој да нигде не нарушим структуру дела и да испричам причу где ће типологија и ликови остати то што и јесу, као у Мешином роману. За успех „Дервиша“ несумњиво је заслужан и Никола Ристановски који је лик Ахмеда Нурудина направио потпуно неочекивано. Успео је да с њим оствари потпуно идентификацију. Невероватно је с колико уверљивости игра те психолошке ситуације у којима се нашао Ахмед... Био је то диван процес, рађен са огромном страшћу и љубављу. Те дуговечне представе, а имао сам их више током своје каријере које су извођене и по неколико стотина пута, човек, некако, може да осети још у фази проба - због компактности ансамбла, посвећености послу и неке врсте страсти коју све време, током процеса рада, има цела екипа. Цео живот сам се трудио да правим представе које су, наравно, уметнички вредне, а које публика жели да гледа више пута. То је мој идеал у позоришту и њему стремим. Где год могу, трудим се да унесем одређену дозу духовитости, јер мислим да је она важна за позориште. Али, постоје представе, попут „Лутке са кревета број 21“, где за духовитост апсолутно нема места.

■ Микојан Безбрадица ■

МАРГАРИТА ЧЕРОМУХИНА
СОЛИСТКИЊА БАЛЕТА
НАРОДНОГ ПОЗОРИШТА

Награде подижу самопоуздање

На Интернационалном балетском такмичењу „Сара Нора Прима“ у Бургасу, одржаном летос, од 1. до 9. јула, прва солисткиња Балета Народного позоришта у Београду Маргарита Черомухина освојила је три признања - Специјалну награду за уметничка достигнућа и најбољи израз која носи име примабалерине Милене Симеонове, Награду Опере Бургас и прву Награду „Balletto del Sud“, за учешће у пројекту.

„Имала сам велику одговорност да представљам себе и Народно позориште на овом такмичењу. Веома сам срећна због све три награде које сам добила. Оне ће ми дати ветар у леђа и мотивацију за нову сезону. Када сте млади, свака подршка значи, а посебно награде јер подижу самопоуздање. Са искуством, битно је да

„Улогама које сам одиграла, достигла сам одређени ниво који, сваким новим изласком на сцену, не може и не сме да буде нижи, већ само виши. Потрудила сам се да избегнем спортски приступ и да уживам у уметничком опсегу који балет носи. Награда за уметнички утисак на сцени је

„Балетски језик је свуда исти. Он проналази најскривеније сфере у човеку и буди их. Балет буди осећај за лепо и остаје параметар савршене естетике. Када схватите да се у уметности не такмичите са другима, већ са сопственим лимитима, тада почиње игра“, сматра Черомухина, која је чланица ансамбла Балета националног театра од 2013. године.

На матичној сцени, призната уметница која је завршила Државну балетску академију у Кијеву и мастер студије на Државном универзитету у Херсону, с великим успехом игра значајне улоге у класичним балетима „Успавана лепотица“, „Копелија“, „Крцко Орашчић“, „Лабудово језеро“, „Жизела“, „Дон Кихот“...

„Свака улога је изазов за себе

Маргарита Черомухина у улози Сванилде у балету Леа Делиба „Копелија“

и свакој од њих морате да приђете са пуно преданости. Све моје улоге су ми драге и ниједну не бих могла посебно да издвојим, јер у себи чувам радост за сваку од њих. То вас вуче даље и даје додатну снагу. Веома сам срећна што сам део ансамбла Балета Народного позоришта који на челу са уметничким директором Аном Павловић доноси разноврстан репертоар и могућност да се играч исказа, поручује Маргарита Черомухина.

Говорећи о балету као специфичној уметности у којој је инструмент тело, Черомухина подсећа да та професија не познаје границе јер је покрет у целом свету идентичан и сви га разумеју.

■ М. Безбрадица ■

У СУСРЕТ НОВОЈ СЕЗОНИ: УМЕТНИЧКИ ДИРЕКТОРИ ДРАМЕ, БАЛЕТА И ОПЕРЕ

Наставак успешно започетог репертоарског правца

После изузетно успешне претходне сезоне, у којој су Драма, Балет и Опера Народног позоришта у Београду остварили веома значајне резултате, уметнички директори сва три сектора, у разговору за „Позоришне новине“, најављују неке од планова за нову 155. сезону.

„План је да у наредном периоду, пре свега, брижљиво негујемо и што чешће играмо представе настале у протеклој сезони, јер су оне, заиста, и по интересовању публике, и по оценама стручне јавности, високог уметничког домета. Очекују нас и нека значајна гостовања по региону, а и шире, јер добар глас о представама оствареним у протеклој сезони се шири и ван граница наше земље“, каже уметничка директорка Дrame Молина Удовички Фотез и додаје да ансамбл представе „Деца“, већ на самом почетку сезоне, 3. октобра, очекује учешће на угледном фестивалу „МЕСС“ у Сарајеву.

Према њеним речима, до краја календарске године, Драма ће свој репертоар, на Сцени „Раша Плаовић“, обогатити са два нова наслова.

„Већ 17. октобра очекује нас премијера представе Ђорђа Лебовића *Лутка са кревета број 21* у режији Егона Савина, са Николом Ристановским, Зораном Бећић и Петром Стругаром у подели. Крајем новембра планирана је премијера комада *Сањао сам да сам се пробудио*, по тексту Жељка Хубача, у режији Дина Мустафића. И поделу ове представе чиниће глумци, чланови ансамбла Дrame.“

Молина Удовички Фотез најављује да ће Народно позори-

риште наредну 2024. годину посветити свом великану Браниславу Нушићу, поводом 160. година од његовог рођења.

„Прва премијера на Великој сцени биће резервисана за Нушићеву комедију *Мистер долар* у режији Милоша Лолића. Неговање велике светске литературе у оквиру драмског репертоара наставићемо премијером представе *Мајстор и Маргарита* коју ће режирати Андраш Урбан. Репер-

Молина
Удовички Фотез

тоар Сцени *Раша Плаовић* у наредној години биће, такође, у славу нашег Нушића, посвећен комедији. Већ на пролеће, Јован Стерија Поповић, који толико недостаје нашем репертоару, биће прочитан у режији Иве Милошевић. За крај сезоне планирамо, као и неколико претходних година, премијеру представе о Београду у сарадњи са Београдским летњим фестивалом *Белеф*“, каже Молина Удовички Фотез.

Ана
Павловић

Балет националног театра, како нам је открила уметничка директорка Ана Павловић, наставља и у новој сезони са обележавањем значајног јубилеја – сто година Балета Народног позоришта, започетог 19. марта ове године премијером представе „Гусар/ *Le Corsaire*“ на музику Адолфа Адама и групе композитора, у кореографији Бахрама Јулдашева.

„Балет *Лабудово језеро*, најпознатији балетски класик, после вишегодишње паузе, у част јубилеја, биће изведен 1.

октобра и на тај начин ћемо свечано отворити 155. сезону Народног позоришта. Овај бисер балетске уметности, на радост балетске публике изводићемо и током наредног периода чиме ћемо употпунити наш репертоар који ће чинити и следећи наслови: *Жизела, Гусар/ Le Corsaire*, Балетски триптих *Инфинитас, Крчко Орашчић, Ко тамо пева, Краљица Марго* и други. Одржавање концепције оваквог репертоара даје могућност читавом балетском ансамблу да одржи добру форму и искористи свој уметнички потенцијал у потпуности.“

Ана Павловић истиче да са огромним задовољством констатује да „наш балетски ансамбл, који смо подмладили, са великим ентузијазмом почиње ову сезону и верујем да ће и публика то препознати.“

„У част сто година од прве поставке балета *Копелија*, 2024. године биће обновљена ова представа у кореографији Петра и Љубинке Добријевић чиме ћемо додати још један наслов намењен најмлађој публици. Ова сезона, за мене као уметничког директора Балета ће бити и у знаку конекција са регионалним и европским театрима, а све у циљу културне размене. Такође, у плану је и унапређење сарадње са балетским школама како бисмо на време препознали будуће балетске уметнике“, каже Ана Павловић.

Опера Народног позоришта званично ће отворити нову сезону 4. октобра својом најновијом продукцијом – Вердијевим „Фалстафом“, под диригентском палицом Бојана Суђића, у режији Небојше Брадића.

„У тој комичној опери, премијерно изведеној 3. јуна

ове године, улогу Газдарице Квикли први пут ће певати Наташа Јовић Тривић, улогу Мис Мег Пејц Љубица Вранеш, а улогу Фентона – Младен Продан. Неколико дана касније, 8. октобра, наш Оркестар и Хор учествоваће на Гала концерту поводом стогодишњице рођења славне оперске диве Марије Калас који ће бити одржан на Великој сцени, поводом отварања 55. *Бемус-а*. У оквиру истог фестивала, Хор Опере ће са ансамблом РТС-а извести Вердијев *Реквијем* на КНУ у Београду 14. октобра, док ћемо то исто вече на Великој сцени имати концерт полазника Оперског студија *Борислав Поповић* уз пратњу Оркестра Народног позоришта. Када је реч о догађајима у овом месецу, Опера *Турандот* ће бити изведе-

Никола
Мијаиловић

на 18. октобра, а четири дана касније, извођењем Пучинијеве *Манон Леско* први пут ће дириговати Александар Којић, реномирани уметник који је недавно постао наш стални члан“, подсећа уметнички директор Опере Народног позоришта Никола Мијаиловић.

„Признати бугарски уметник светске репутације, баритон Кирил Манолов гостоваће 1. новембра у насловној улози у Вердијевом *Фалстафу*, роли која представља његов заштитни знак. Одмах после тога 4. новембра, у насловној улози у Вердијевој опери *Травијата*, наступиће сопран Исидора Молес, победница такмичења *1st Online Classical Voice Competition SOI Scuola dell'Opera Italiana Fiorenza Cedolins*, за 2023. годину“, најављује Мијаиловић.

„У наредних неколико месеци, како нам је открио,

планиране су и обнове опере „На уранку“ и „Норма“, као и оперете „Слепи миш“ која је најчешће незаобилазни део сваког озбиљног репертоара у периоду око новогодишњих празника.

У наставак сезоне, говориће о традиционалном Новогодишњем гала концерту 13. јануара, истакао је да би тај догађај требало да буде заједнички реализован у сарадњи са ансамблом Балета.

Такође, напоменуо је да је до краја сезоне у плану и премијера „Пикове даме“ Петра Иљича Чајковског која се очекује на пролеће.

„Када је реч о Оперском студију *Борислав Поповић*, после направљене реформе коју смо спровели у претходних годину и по дана, наставићемо у том правцу и даље. Подсећам да се сада у Студију, поред солиста, усавршавају

и млади, изванредни корепетитори и диригенти. Многи полазници укључени су у актуелни репертоар и за своје наступе добијају хонорар, што је новина у односу на досадашњу праксу. У плану је враћање у репертоар опере за децу *Снежана и седам патуљака* Драгана Каролића, која је имала изузетно успешну премијеру у јуну 2022. године. Такође, очекујем да и даље будемо активно укључени у платформу *Open Balkan Theatre/ Teatar Отворени Балкан*. Поред тога, споразуми о сарадњи које смо потписали са операма из Софије и Букурешта су већ дали резултате величанственим успехом који смо остварили на Оперском Фестивалу опере у Букурешту, гостујући са опером *Манон Леско* Ђакома Пучинија у јуну ове године.“

УСПЕШНО ГОСТОВАЊЕ НА ФЕСТИВАЛУ У САНКТ ПЕТЕРБУРГУ

Овације за „Рат и мир“

Гонцић, уметнички директор Дrame националног театра Молина Удовички Фотез, редитељ Борис Лијешевић и уметнички директор Александринског театра Валериј Фокин.

Управник Светислав Гонцић захвалио је домаћинима што су омогућили Народном позоришту у Београду да, како је нагласио, „на тој историјској сцени изведемо нашу представу“, док је директорка Дrame оценила да је ово гостовање круна свих досадашњих гостовања овог комада, али и подстицај за пуну посвећеност уметничког тима и целог ансамбла.

Редитељ Лијешевић је истакао да нема довољно речи којима би описао своје емоције и срећу што је „Рат и мир“ позван да буде изведен на сцени овог величанственог позоришта које је, према његовом мишљењу, „једно од најзначајнијих изворишта модерног театра“.

Гостовањем на сцени једног од највећих и најважнијих руских позоришта, које сарађује са бројним кућама у свету, започела је реализација Споразума о сарадњи који је потписан 13. марта ове године између Народного позоришта у Београду и Националног драмског театра Русије „Александрински“.

Недељу дана касније, руски уметници узвратили су посету; 26. и 27. септембра на Великој сцени извели су Гогољеву „Женидбу“.

■ Р.П.Н. ■

ПОЗОРИШНИ ФЕСТИВАЛ У НИШУ

Две награде „Магбету“

На четвртој Позоришном фестивалу Балканског културног простора „Театар на раскршћу“ (од 4. до 10. септембра.)

у Нишу, комад Народного позоришта у Београду „Магбет“ освојио је Награду новинарског жирија за најбољу представу, док је Јовану Јовановићу, за улогу Магдафа у тој чувеној Шекспировој трагедији, у режији Јагоша Марковића, припала Награда стручног жирија на најбољег младог глумца. „Маестралном глумачком игром ансамбла предвођеног

Небојшом Дугалићем, убедљивом и снажним редитељском поставком представа отварајући сву потентност слојева чувеног комада, инспиративно и позоришно пунокрвно

фокусира отелотворење вивисекције механизма који (и) данашњег човека одводе с оне стране и морала и људскости, и чине да приклањајући се најлошијем делу себе постану злочинци, и дословно и метафорично, и према другима и према себи, и као појединци и као друштво“, навео је новинарски жири који је одлуку донео једногласно. У кратком образложењу стручног жирија, оцењено је да је Јован Јовановић „харизматично и доминантно донео лик Магдафа“.

■ Р.П.Н. ■

ФЕЛТОН: СТО ГОДИНА БАЛЕТА НАРОДНОГ ПОЗОРИШТА У БЕОГРАДУ (9)

„Жизела“ поново на сцени Народного позоришта

Крајем педесетих година XX века, Балет Народного позоришта наставља свој убрзани развој, а томе је свакако допринела и посета проминентног руског уметника Леонида Лавровског (1905-1967). Чувени кореограф завидне биографије, уметнички директор Маријинског театра, главни кореограф Бољшого театра, стигао је у Београд како би са нашим ансамблом поставио представу *Жизела* (А. Адам) која је премијерно изведена у априлу 1957. године. Кореографска верзија Лавровског ослањала се на Пероа (Perrot) и Коралија (Coralli), била је изузетно редитељски обрађена, а психолошки детаљно изнијансирана. Насловну улогу тумачила је, тада, веома млада солисткиња Душка Сифниос, Алберта, Стеван Гребелдингер, а Мирту, Краљицу вила, Вера Костић. Уметничка критика је писала о *Жизели* у суперлативима, а посебно је истицала фантастичну интерпретацију Душке Сифниос. Представа је наишла на одличан пријем и код публике. Леонид Лавровски је

начинио прави подвиг и са нашим ансамблом, који је још увек био у фази развоја и напретка, створио представу врхунског квалитета и изузетне уметничке вредности. Његова кореографска верзија се сматра најчистијом, а изводиле су је значајне балетске компаније попут Бољшого и Маријинског балета и париске *Опере*. Балетска представа *Жизела* је прославила велики број наших уметника, али и унапредила тадашњи репертоар Народного позоришта.

Исте године, кореографи Пиа и Пино Млакар су после паузе од две деценије поново поставили балет *Ђаво на селу* (Ф. Лотка) на сцени Народного позоришта. Млакареви су били познати као поборници модернијег балетског израза, али су у обновљеној кореографској верзији одлучили да дају предност класичном балету и подигли су извођаче на врхове прстију. На овај начин је балет оплемењен, продуховљен и уздигнут од сирове фолклорности, како је то описивала Милица Јовановић, балетска критичарка. *Ђаво на селу* је извођен на угледним фести-

валима у Визбадену и Лозани током 1958. године и то је била једна од најуспешнијих турнеја, а у балетској критици тог времена наилазимо на поређења наших уметника са вели-

„Жизела“, II чин

ким интернационалним звездама. Балетски критичар Анри Берше тим поводом је написао: *Врло модерна у својој концепцији балетске уметности, балетска трупа београдске Опере долази у ред најхомогенијих и најсугестивнијих балетских ансамбала које смо имали прилике да видимо у Лозани после рата.*

Наредни период је обележен кореографским стваралаштвом Vere Костић. Она је припадала послератној генерацији балетских уметника који су поставили темеље национал-

ног балета и допринели популаризацији балетске уметности у нашој средини. Вера Костић је, пре свега, била изузетна солисткиња и остварила је низ значајних улога. Паралелно са играчком каријером, али и касније, успешно је радила као кореограф. Веома иновативно, свежим балетским изразом поставила је око двадесет балета, већину на музику југословенских композитора. Дебитовала је као кореограф поставком три једночина балета: *Вибрације* (К. Фрибец),

Освета (А. Томази) и *Сусрет у Луисвилу* (Ж. Ибер). У сарадњи са сценографом Душаном Ристићем и диригентом Оскаром Даноном створила је занимљиву кореографску креацију. Своја балетска истраживања је усмеравала на вечну тему односа жене и мушкарца, што се показало као добар избор јер су *Вибрације* извођене на сценама широм света са великим успехом (Визбаден, Варшава, Венеција, Беч, Токио, Барселона). После гостовања у Јапану наилазимо на следеће критичке осврте: *Врхунац вечери*

је био без сумње једночински балет *Вибрације*. Кореографска интерпретација теме са својим обавезним фрејдовским акцентом је ремек-дело модерног балета... (Asahi Evening News, 1964)

У периоду када су на позицијама кореографа углавном били мушкарци, значајна је појава Vere Костић чије је стваралаштво обожено посебном женском енергијом. Она је отворила пут и другим ауторкама да се исказују у овом пољу уметничког стваралаштва. Мира Сањина, још једна жена-балетски стваралац, у потрази за новим изразом у оквиру домаће балетске продукције, поставила је балет на музику Душана Радића *Балада о Месецу луталици*. Сањина је у својој кореографској визији тежила синтези балетских и позоришних елемената што није било толико уобичајено у том периоду. У овој бурлескној љубавној причи учествовали су и драмски уметници који су говорили стихове, а специфична креација Мира Сањине је представљала својеврсни уметнички експеримент. (наставиће се)

ОКТОБАР 2023.

СЕЗОНА 2023/24.

ВЕЛИКА СЦЕНА

НЕД. 01.	ЛАБУДОВО ЈЕЗЕРО балет П. И. Чајковског	од 19.30
ПОН. 02.	НОРА - ЛУТКИНА КУЋА драма Хенрика Ибзена	од 19.30
СРЕ. 04.	ФАЛСТАФ опера Ђузепе Вердија	од 19.30
ЧЕТ. 05.	ЛАБУДОВО ЈЕЗЕРО балет П. И. Чајковског	од 19.30
ПЕТ. 06.	ДЕЦА опера у 17 песама на музику Ирене Поповић по роману Милене Марковић	од 19.30
НЕД. 08.	CALLAS 100 - ГАЛА КОНЦЕРТ посвећен стотој годишњици рођења оперске диве Марије Калас, свечано отварање 55. Београдских музичких свечаности	од 20.00
УТО. 10.	ВАКАТТ аутор и кореограф Серж Еме Кулибали Плесно позориште Фасо из Белгије / Буркина Фасо у оквиру 57. БИТЕФ-а, свечано затварање	од 20.00
СРЕ. 11.	ГОДИНЕ ВРАНА драма Синише Ковачевића	од 19.30
ЧЕТ. 12.	ЛАБУДОВО ЈЕЗЕРО балет П. И. Чајковског	од 19.30
ПЕТ. 13.	РАТ И МИР драматизација Федора Шилија по роману Л. Н. Толстоја	од 19.30
СУБ. 14.	СЕЋАЊЕ НА ПРИМАДОНУ МИЛКУ СТОЈАНОВИЋ КОНЦЕРТ ОПЕРСКОГ СТУДИЈА „БОРИСЛАВ ПОПОВИЋ“	од 12.00 од 19.30
НЕД. 15.	УРНЕБЕСНА ТРАГЕДИЈА комедија Душана Ковачевића	од 19.30
ПОН. 16.	МАГБЕТ трагедија Вилијама Шекспира	од 19.30
СРЕ. 18.	ТУРАНДОТ опера Ђакома Пучинија	од 19.30
СУБ. 21.	ОЧЕВИ И ОЦИ драматизација Кате Ђармати по роману Слободана Селенића	од 19.30
НЕД. 22.	МАНОН ЛЕСКО опера Ђакома Пучинија	од 19.30
УТО. 24.	ДАНИ ЕРМИТАЖА У СРБИЈИ свечано отварање Гала концерт, Балет „Јакобсон“ (Русија), учествује Балет Народног позоришта у Београду - улазнице нису у продаји	од 20.00
СРЕ. 25.	ДАНИ ЕРМИТАЖА У СРБИЈИ Гала концерт, Балет „Јакобсон“ (Русија), учествује Балет Народног позоришта у Београду	од 19.30
ЧЕТ. 26.	БАЛЕТСКИ ТРИПТИХ INFINITAS три једночина балета на музику С. Рајичића, Е. Јосифа и П. Коњовића	од 19.30
СУБ. 28.	ДАНИ ЕРМИТАЖА У СРБИЈИ концерт Народни уметник Русије Василије Герелло (баритон), учествује Назиа Аминова (сопран)	од 19.30
НЕД. 29.	ВЕЛИКА ДРАМА драма Синише Ковачевића	од 19.30
СРЕ. 01.	ФАЛСТАФ опера Ђузепе Вердија	од 19.30
ЧЕТ. 02.	БАЛЕТСКИ ТРИПТИХ INFINITAS три једночина балета на музику С. Рајичића, Е. Јосифа и П. Коњовића	од 19.30
ПЕТ. 03.	УРНЕБЕСНА ТРАГЕДИЈА комедија Душана Ковачевића	од 19.30
СУБ. 04.	ТРАВИЈАТА опера Ђузепе Вердија	од 19.30
НЕД. 05.	ПОСВЕЋЕЊЕ поема са елементима народне драме Фондација „Братство Кадић“ и „Ramonda Production“ Београд	од 20.00
ПОН. 06.	ГАЛЕБ драма А. П. Чехова, гостује Народно позориште Сомбор	од 19.30

СЦЕНА „РАША ПЛАОВИЋ“

НЕД. 01.	УСПАВАНКА ЗА АЛЕКСИЈУ РАЈЧИЋ драма Ђорђа Косића	од 20.30
ПОН. 02.	ВЕЧЕ СЦЕНСКОГ ПОКРЕТА АКАДЕМИЈЕ УМЕТНОСТИ У БЕОГРАДУ студенти глуме изводе програм I, II и III године сценског покрета професор: доц. др ум. Анђелко Берош	од 20.30
УТО. 03.	ХАСАНАГИНИЦА драма Љубомира Симоновића	од 20.30
СРЕ. 04.	ВЛАСТ комедија Бранислава Нушића у адаптацији Милана Нешковића	од 20.30
ЧЕТ. 05.	БЕЛА КАФА комедија Александра Поповића	од 20.30
СУБ. 07.	НАШ РАЗРЕД драма Тадеуша Слобођанека	од 20.30
НЕД. 08.	РИБАРСКЕ СВАЂЕ комедија Карла Голдонија	од 20.30
ПОН. 09.	СИТНИЦЕ КОЈЕ ЖИВОТ ЗНАЧЕ драматизација Ђорђа Косића по роману Лоренца Маронеа	од 20.30
УТО. 10.	ЗЛИ ДУСИ драматизација Тање Мандић Ригонат по роману Ф. М. Достојевског	од 20.30
СРЕ. 11.	ИРАНСКА КОНФЕРЕНЦИЈА драма Ивана Вирипајева	од 20.30
УТО. 17.	ЛУТКА СА КРЕВЕТА БР.21 / ПРЕМИЈЕРА драма Ђорђа Лебовића	од 20.30
СРЕ. 18.	ЛУТКА СА КРЕВЕТА БР.21 драма Ђорђа Лебовића	од 20.30
ЧЕТ. 19.	МАЛИ БРАЧНИ ЗЛОЧИНИ драма Ерика Емануела Шмита	од 20.30
ПЕТ. 20.	УСПАВАНКА ЗА АЛЕКСИЈУ РАЈЧИЋ драма Ђорђа Косића	од 20.30
СУБ. 21.	КАСИЦА - ПРАСИЦА комедија Е. Лабиша гостује Народно позориште Приштина	од 20.30
НЕД. 22.	ГОСПОЂА АЈНШТАЈН драма Снежане Ђинђић - титловано на енглески језик	од 20.30
ПОН. 23.	ИЛУЗИЈЕ комедија Пјера Корнеја	од 20.30
УТО. 24.	ЖЕНСКИ ОРКЕСТАР / 100-та представа комедија Жана Ануја	од 20.30
СРЕ. 25.	ГОСПОЂА АЈНШТАЈН драма Снежане Ђинђић - титловано на енглески језик	од 20.30
ЧЕТ. 26.	МАЛИ БРАЧНИ ЗЛОЧИНИ драма Ерика Емануела Шмита	од 20.30
ПЕТ. 27.	БАЛКАНСКИ ШПИЈУН трагикомедија Душана Ковачевића	од 20.30
СУБ. 28.	РИБАРСКЕ СВАЂЕ комедија Карла Голдонија	од 20.30
НЕД. 29.	СИТНИЦЕ КОЈЕ ЖИВОТ ЗНАЧЕ драматизација Ђорђа Косића по роману Лоренца Маронеа	од 20.30
ПОН. 30.	МИЛЕНИЈУМ У БЕОГРАДУ драматизација Катарине Тодоровић по роману Владимира Пиштала	од 20.30
УТО. 31.	ЛУТКА СА КРЕВЕТА БР.21 драма Ђорђа Лебовића	од 20.30
СРЕ. 01.	ДЕЧИЈЕ ПОВРЕДЕ црна комедија и мелодрама Џозефа Раџива	од 20.30
ПЕТ. 03.	XXVII ФЕСТИВАЛ КОРЕОГРАФСКИХ МИНИЈАТУРА у организацији УБУС-а, ТАКМИЧАРСКИ ПРОГРАМ	од 14.00
СУБ. 04.	XXVII ФЕСТИВАЛ КОРЕОГРАФСКИХ МИНИЈАТУРА у организацији УБУС-а, ФИНАЛЕ ТАКМИЧАРСКОГ ПРОГРАМА	од 19.30
НЕД. 05.	ГОСПОЂА АЈНШТАЈН драма Снежане Ђинђић - титловано на енглески језик	од 20.30
СРЕ. 08.	ЛУТКА СА КРЕВЕТА БР.21 драма Ђорђа Лебовића	од 20.30

НОВ

НОВ